

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6.

Den 15de December 1887.

37te Aargang.

Præsident Woodruffs Tale,

afholdt i Tabernaklet ved Konferencemødet Søndagen den 8de Oktober 1887.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Som Indledning ønsker jeg at sige, at jeg er taknemlig til Gud og alle mine Venner for den Velsignelse jeg nyder ved atter at være samlet med de Sidste-Dages Hellige i dette Tabernakel. Jeg føler paa en Maaade ligesom Mark Anthony, da han kom for at begrave Cæsar. Han sagde ved den Lejlighed: „Jeg er kommen for at begrave Cæsar, ikke for at rose ham.“ Jeg er kommen for at se de Sidste-Dages Hellige, ikke for at prædike for dem. Der er Apostle og Eldster nok til at prædike Herrens Ord til Eder, men det har længe været mit Dnsfe atter at komme ind i dette Tabernakel og se de Hellige. Det er omtrent tre Aar siden jeg har været samlet med de Hellige her i dette Hus, og jeg vil sige Eder, hvorledes jeg sølte ved at komme til Konference. Jeg tænkte, at det ikke kunde skade vor store og mægtige Nation det Mindste, om to à tre gamle Mænd paa 70 à 80 Aar kom herind i dette Tabernakel og betragtede de Helliges Ansigt og deres egne

Hustruers og Børns Ansigt. Jeg ved ikke om jeg har en Hustru eller et Barn her; dersom nogen af dem ere her, da vil de kunne se, hvor gammel jeg er kommet til at se ud siden vi sidst mødtes. Nogle af os have forjagt at holde Loven saa eftertrykkelig, at vi have glemt, hvorledes vore Hustruer og Børn se ud. Men jeg føler alligevel til at sige: Gud velsigne Marskallen og Regjeringens Embedsmænd for saa vidt som de udvise Barmhertighed og Humanitet i Udførelsen af deres Embedspligter overfor de Sidste-Dages Hellige. Jeg føler i Dag taknemlig for dette Privilegium, og jeg føler venlig stemt mod hele Menneskeheden. Jeg har Fred med alle mine Venner. Med Hensyn til mine Fjender da ved jeg ikke om jeg har nogen. Har jeg det, da haaber jeg, at vi maa have Fred med hinanden i Kristi Sandheds og Retfærdigheds Evangelium.

Nu, med Hensyn til at tale til Eder, mine Søskende, da er det en Gjenstand, jeg har tænkt meget lidt over. Jeg har prædikeret dette Evange-

lium i over 54 Aar, og Erfaringen har lært mig, at det ikke kan nytte en Ældste noget forud at udstudere, hvad han skal tale til Guds Hellige. Saaledes føler jeg i Dag, og jeg maa sige, at der gives Øjeblikke i en Mands Liv, da han ikke kan undgaa at reflektere over det Forbigangne. Jeg finder mig i den Stilling for nærnærende. Siden min Indtrædelse her i Tabernaklet i Dag har jeg i Tankerne dvælet ved Fortiden, fra den Tid jeg blev Medlem af Jesu Kristi Kirke, hvilket har foraarsaget mange dybe Betragtninger. For 54 Aar siden sidste Foraar, rejste jeg tusind Mile i Forening med Profeten Joseph, hans Broder Hyrum, Brigham Young, Heber C. Kimball, George W. Smith, og mange andre Mænd, omtrent 205 i Tallet, for at komme vore Brødre til Hjælp i deres Forsølgelse. Mange af vore Profeter og Patriarker ere gaaede paa den anden Side Elvret. Siden vi ankom til denne Dal for 40 Aar siden — jeg kjørte Præsident Young her ind i Dalen i mit Kjøretøj, han var den Gang syg — ere elleve af Apostlene gaaede bort til en anden Tilværelse. De befinde sig i Mandeverdenen blandt Guderne, hvor de kunne bede for deres Søskende. Disse Tanker opfylder mit Hjærte, medens jeg indtager denne Plads, hvor jeg saa ofte Dag for Dag, Aar ud og Aar ind har været samlet med disse Mænd. Vor sidste Præsident, John Taylor, har ogsaa forladt os. Da jeg sidste Gang var i dette Hus, var jeg sammen med ham. Hans Gjærning er endt, han er gaaet over i Mandeverdenen, hvor vi ogsaa snart skulle gaa. Naar jeg tænker paa disse Ting, føler jeg mig undertiden saa ensom. Jeg føler tilmode som om jeg havde levet to à tre Generationer siden Dagene i Skotland og Nauvoo, eller

siden Oprettelsen af denne Kirke, til hvilken jeg i saa mange Aar har været knyttet. Jeg indser godt, at jeg ikke selv har lang Tid tilbage at opholde mig her paa Jorden i. Jeg venter ikke at komme til at forblive længe blandt de Sidste-Dages Hellige. Jeg har levet i fire Sneje Aar, og naar jeg tænker paa alle de Mange, der ere bortgangne, siden vi kom her til Dalene, da kan jeg jo ikke vente andet, end at Turen ogsaa vil komme til mig. Men jeg vil sige, jeg fryder mig i Kristi Evangelium; jeg fryder mig i Herrens Værk; jeg glæder mig ved det evige Livs Principer; Sandheden og Lyset, som er bleven aabenbaret til de Hellige.

Som et Folk ere vi blevene kaldede til at gjenneengaa megen Trængsel og mange Besværligheder, men denne Sandhed er evig og uforanderlig: Israels Gud har udrakt sin Arm for at oprette sit Rige og opfylde de Profetier, som indeholdes i den hellige Skrift og andre Optegnelser vedrørende Tidernes Fyldestes Husholdning.

Mine Søskende, vi ere alle afhængige af Gud vor himmelske Fader for alle de Betsignelser, vi nyde, baade aandelige og timelige. Naar jeg betragter den Fremgang, vi gjøre, og Tidernes Tegn, da føler jeg, at vi som Sidste-Dages Hellige tilfulde burde erindre det Ansvar, der paahviler os overfor Gud og hverandre.

I lang Tid har jeg ønsket at komme sammen med de Sidste-Dages Hellige og glæde mig med dem i deres Institutioner, saasom i Søndagskolerne, Uddannelsesforeningerne og forskellige andre Grene af Kirkens Organisationer; men jeg har i flere Aar arbejdet paa andre Steder i Landet og har været berøbet Lejligheden til at samles med de Hellige her i denne Del af Territoriet.

Lige fra min Ungdom har jeg ønsket at komme til Kundskab om Sandheden, saaledes som den indeholdes i Jesu Kristi Evangelium. Fra min Ungdom af har jeg ønsket at opleve at finde Guds Folk paa Jorden, og jeg har oplevet den Dag. Jeg har oplevet at se Profeter, Apostle og inspirerede Mænd. Jeg har haft Samkvem med dem i mange Aar. Dette har været mig en stor Glæde og Tilfredshed.

Jeg ønsker at minde de Sidste-Dages Hellige om, at vi ere sendte her paa en Mission; at vi ere fødte i denne Tidernes Fylde's Husholdning for at arbejde i Herrens Bingsgaard, vi ere kaldede til at prædike Evangeliet og advare Nationerne, og mange af dem ere blevne advarede. Vi have rejst baade til Lands og til Søs; vi have besøgt mange fremmede Nationer og næsten hele vor egen Nation, og nogle af os have nu snart endt vor Mission.

Jeg ønsker, at de Hellige skulle efterleve deres Religion og bestræbe sig for at gjøre, hvad der er Ret; at de skulle have Tro paa Herren og hans Aabenbaringer, der ere blevne givne til Menneskehedens Frelse.

Vi have en hel Mængde Organisationer i Guds Kirke. De ere saaledes organiserede, at alle Mænd og Kvinder, enten de ere unge eller gamle, have en nyttig Virkefærd. Vi bør søge at benytte Tiden og udvikle vore Talenter, medens vi ere her paa Jorden. Jeg ved vel, at Jorden ikke er vort blivende Sted, derpaa have vi Beviser hver Dag af vort Liv. Naar vi begrave vore Profeter, Apostle, vore Fædre, Mødre, Hustruer og Børn, da skønne vi, at vort Liv ikke er forfiktet. Vi skulle derfor søge at benytte os af Tiden.

Jeg har bedet for de Sidste-Dages Hellige, at alle deres Bestræbelser for at opbygge Guds Rige maatte blive

velsignede. Jeg forsøger selv at opbygge det efter bedste Evne overensstemmende med det Lys, den Sandhed og Kundskab, Gud har givet mig.

Det er første Gang i lang Tid, jeg har forsøgt at tale offentligt. Min Virkefærd har ikke været i en Forsamling som denne. Jeg er lige kommen over en Uges Sygdom, der tvang mig til at holde Sengen; mine Lunger ere endnu ikke ganske fri for Virkningen, men i Aanden føler jeg mig meget vel. Jeg længes efter at se de Sidste-Dages Hellige og høre mine Brødre høre deres Vidnesbyrd. De have saa ofte i Fortiden hørt mit Vidnesbyrd og jeg har det samme endnu i Dag. Jeg bevidner for Gud, Engle og Mennesker, at Gud har gjengivet sit evige Evangeliums Fylde ved sine Profeter, og at Joseph Smith var oprejst ved Guds Kraft til Profet, Ser og Aabenbarer. Han lagde Grundvolden til denne Kirke i al sin Fuldkommenhed, saaledes som den findes i Dag. Han frembragte Opbyggelsen, som indeholdes i Mormons Bog samt Verdommens og Pagtens Bog, for Dagens Lys. Disse Bøger indeholde evige Sandheder, der ere de Sidste-Dages Hellige dyrebare. Vi bør læse slittigt i dem, bevare Indholdet i vore Hjerter og handle overensstemmende med det i vort daglige Liv. Dette er Guds Rige og Jesu Kristi Kirke. Herren den Almægtige har paabegyndt Tidernes Fylde's sidste Husholdning. Derjom dette ikke var sandt, vilde Utah sandsynligvis have været en Ørken nu, som vi fandt den i 1847, da vi først kom hertil. Gud har hidtil vaaget over sit Folk, og han vil vedblive dermed, saa længe vi hdmgye os for ham og holde hans Befalinger. Zion vil rejse sig og blive iflædt Herrens Herlighed. Herren vaager over det. Guds

Velsignelser følge os; de vise sig baade i vore timelige og aandelige Affærer.

Som jeg sagde i Begyndelsen, ere de Stemmer, vi pleje at høre, forstummede i Døden. Vi ville ikke komme til at høre dem mere her. Vi Andre ville snart følge efter, og vi have en lang Evighed foran os. De, der ere bortgangne, have endt deres Gjerning her og arbejde nu paa den anden Side af Floret. Her er i denne Konference bleven forelagt Eder en hel Del, hørende til Frelsningsværket for vore Døde, og ligeledes med Hensyn til at bygge Templer. Disse ere vigtige Arbejder, mine Søskende. Det er et Arbejde; vi maa gøre for Andre, der ikke selv kunne gøre det. Saaledes gjorde Frelseren, da han nedlagde sit Liv for vor Frelse, thi vi kunde ikke frelse os selv. Vi have mange Slægtninge i Landeverdenen, og det paahviler os at arbejde for dem. Jeg har personlig folt stor Interesse i at arbejde for de Døde. Vi maa vedblive dermed, saa vidt vi have Lejlighed. Apostelen Paulus belærte om dette Princip, thi han siger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de Døde?“ Dette er et Arbejde, som paahviler de Sidste-Dages Hellige. Søskende, gjør hvad I kunne i denne Henseende, saaledes, at naar I gaa over paa den anden Side af Floret, I da kunne blive velsignede af Eders Slægtninge for, hvad I have gjort for dem, og for saa vidt som I have været et Redskab i Guds Haand til at frelse disse, ville I blive betragtede som Frelserne paa Zions Bjærg, saaledes som der er profeteret.

Jeg haaber, at vore Institutioner,

der ere blevne omtalte i vor Epistel, Søndagskolerne, Hjælpeforeningerne osv., ville vedblive at virke for det Gode. De have allerede udført meget godt, og det staar i deres Magt at udføre endnu mere. Disse Institutioner tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og I Sødfænde bør vedblive at arbejde i dem for at berede den opvoksende Generation. Uddannelses-Foreningerne ere gode Skoler til at berede de unge Mand til et Arbejde i Herrens Vingård. Det samme kan siges om de forskjellige Avorumsmøder; vi bør Alle arbejde af al Evne for at udføre de Pligter, der paahviler os.

Jeg føler Virkningen af min Sygdom i mine Lunger, og jeg antager ikke det er nødvendigt for mig at forlænge mine Bemærkninger. Jeg har glædet mig ved at se Eder, og jeg beder Gud at velsigne Eder og udgyde sin Naad over Eder, saa at vi kunne ære vort Kald, gjøre vore Pligter, holde Guds Befalinger, og naar vi ere færdige med vort Arbejde, at vi da maa føle os tilfredse med vort Liv. Jeg føler til at velsigne denne Forsamling, for saa vidt som jeg har Ret til at velsigne i vor Herres Jesu Kristi Navn. De Sidste-Dages Hellige have stræbt at gjøre deres Pligt, men vi kunne endnu forbedre os. Lader os vandre oprigtig og arbejde for Sandheden, og Herren vil velsigne alle vore Foretagender. Jeg beder Gud vor himmelske Fader at opholde og styrke Eder og velsigne Eder og Eders Familier, at velsigne Eder som Mand, Hustru og Børn og som Sidste-Dages Hellige; dette er min Bon i Jesu Kristi Navn.

Lørdag Aften

eller

Ankomsten til den nye Verden.

(Af Brid Pomeroy.)

I Dag ankom et Dampskib fra Liverpool til New York, som foruden nogle Faa, som forud havde krydset Oceanet, medbragte flere hundrede Personer, som ikke tidligere havde været i den nye Verden. De udgjorde en fortrinlig Klasse af Mænd, Kvinder og Børn, der udmærkede sig paa Grund af deres Ederlighed og Hengivenhed til Religion, godt Helbred, deres Haab om Fremtiden og deres Villighed til at arbejde, hvorved de kunne frembringe af Jorden den Rigdom, som udfordres af de forskjellige Bestanddele for Menneskets Underholdning og Betjening. Disse Personer kom ikke hertil for at nedlægge sig paa Søstøvet af det Land, som de agtede at gøre til deres nye Hjem, men for at fortsætte med Solens Gang indtil de naa en af Vestens Territorier eller tilkommende Stater, hvor de ville kaste deres Anker, fortjene deres Ophold, bygge Huse, opføre Templer og ifølge Faderens udtrykkelige Befaling forøges i Antal og opfylde de øde Steder paa det Mennesket maa leve og berede sig for en Plads iblandt den store Procesjon, hvis større Virkekræft er hijsket.

Vi betragtede Emigranterne, som de kaldes, da de kom fra Skibet til Land. Der vare Mænd, Kvinder og Børn, som hver især vare i Besiddelse af et Hjærte, som udviste Haab, Liv og Mod til at møde Fremtidens Skjæbne. Vi saa og hørte, hvorledes de bleve fornærmede og forbandte af nogle raa og brutale Drukkenbolte, som ere engagerede enten af Regjeringen eller

dens Embedsmænd, der har Opjyn i „Castel Garden“. Enhver af disse ny ankomne Emigranter udgjør en Støtte og Hjælp for Landet, og det er beklageligt, at de ikke blive bedre behandlede.

Nykommerne nyde dog Fordele, efter at de ere komne i Land. Efterat de have overstaaet de Kvaler, som ere forbundne med Afsteden fra den gamle og Ankomsten til den nye Verden, gaa de imod Besten, hvor de blive mødte af deres Venner, som kom over før dem, hvilke ledsage dem til en eller anden By, Stav eller Egn, hvor de atter finde andre gamle Venner. Disse have ikke sat sig ned omkring en Trone med Hænderne i Skjødet, jublende over at spise Milk og Honning, indtil de blive syge, men de finde dem beskæftigede, den Ene med at oparbejde en ny Mark og en Anden i et Bærskted, En isærd med at lave en Kanal, og en Anden med at oparbejde Orkenen, saaledes at de kunne erholde et Hjem, hvor Helbred, Dykke, Harmoni og en Himmel kan stables som en naturlig Følge af en ærlig Handlemaade, idet de udvise Barmhjærtighed mod Alle og Had mod Ingen, medens ethvert Individ er beskyttet og opmuntret, saaledes som Hensigten var fra Begyndelsen.

O, hvor Nykommerne blive velkomne! Der spørges om Forældre og Slægtinger, om dem, som endnu ere tilbage. Nykommerne tage strax med Munterhed og Glæde fat paa Arbejdet.

Hvor hurtig de bleve sendte afsted efter Ankomsten! Der var ingen Tid til eller Nødvendighed for Graad og

Alage, fordi Nogen, som skulde komme, ikke var der; men de satte strax afsted imod Vesten for at finde et Hjem og Hvile for sig selv og for dem, som skulle følge efter, naar Tid og Omstændigheder tillader det.

De tro, der er et Land, hvor der gives bedre Lejligheder; de have Mod til at fortsætte uden at betvivle og vise, at de ere i Besiddelse af Kraft til at udføre, hvad de bestemme, saavel som Mod til at trodse Fare.

I Aften, som Ugen er tilende og dens Fortegnelser om Velstand, Arbejde, Svagthed og Ugudelighed skulle henlægges for at vidne for eller imod os, læse vi et Brev fra en gammel Ven, som synes at have tabt Modet i en dyb Bekymring og Sorg; han skriver til os, at han har mistet sin Søn, og at hans Hjerte er sonderknuust; at der er lidet eller intet at leve for mere; at han sørger, sørger, sørger! og betvivler, at der er et Liv hiiset; at han ikke har nogen Visshed for, at hans Søn lever i en anden Verden og besvægter, at han aldrig skal se ham mere. Han spørger en Ven, som plejer at sige sin Mening, hvad han skal gjøre og beder strax at give ham det tilkjende.

Vær mandig og alle Ting vil lykkes for Dem. Et Menneske har ingen Rettighed til at leve alene for sig selv. Gud sørger ikke alene for sig selv; Kristus sørgede ikke alene for sig selv, ej heller gjorde de, som fulgte, arbejdede og lede med ham. Der er ikke én af Menneskeslægstens Velgjørere, af Guds Medarbejdere, eller af de gode Engle, som nogenstunde alene søgte sin egen Fordel, ej heller har et Menneske nogen Rettighed til at tilfidesætte sig selv for at lade sin Søn nyde sine Goder, medens de vandre gennem Livet. Mennesket har ingen Ret til at arbejde, tænke,

lægge Planer og saa fornægte sig selv alle Midler til Velstand og Lejlighed til at overveje sit Forhold for at vise, at Solnen ikke er i Stand til at sørge for sig selv. Ingen har Ret til at være egenkærlig eller hængende ved nogen Ting paa Jorden uden sande Principer. Det er vor Pligt at hjælpe til at bringe Menneskeslægten til Verden og da lære den Manddom, Uafhængighed, Selvtillid, Stræbsomhed, Mod og Arbejdsomhed, som ere de eneste lovlige Midler, som bør anvendes i Livet.

Mænd blive overvundne af Tvivl, Tungfindighed og Svagthed og blive uduelige til Livets Kamp, fordi de ikke have Tro nok til at vedblive at krydse Oceanet og komme „der“.

Livet er enten udødeligt eller ikke. Dersom det ikke er udødeligt, da begaar man en Fejltagelse ved at binde sig saa fast til en Anden, at man ikke kan løsribe sig fra dem uden Smerte. Hvad Mening er der i at bekjæmpe Døden, dersom det ikke forholder sig saaledes. Graad over spildt Milk forbedrer ikke den tilbageblevne Milk; det tilføjer kun lidt mere Vand og gjør den svagere.

Men Livet er evigt. Det eksisterede i Begyndelsen, og efter Undfangelsen og Fodselen afkaster det atter sit Hylster og fortsætter paa den evige Løbane. Der gives ikke noget saadant som Død, hvis vi derved skal forstaa, at Livet har ophørt.

Fra Fodselen og igjennem den tilkommende Evighed gaar Vejen bestandig fremad i Alt, hvad der er godt og tjener til at udvide Forstanden. Vi ere alle Emigranter til det Land „histovre“. De vel opdragne Sjæle vide, at de have et højere Formaal og en mere behagelig Mission end at forblive paa Strandbredden og astorre Taarerne med Hænderne, fordi de ere gaade

lidet foran dem, som snart skulle komme efter. De forblive ej heller paa den Strand, hvorfra Skibet udgik, og i Graad, Graad, Graad udøse sine Taarer, indtil Skibet vender tilbage efter flere Passagerer.

Deres Søn blev træt af at blive kjælet for. Han er gaaet bort for at lære en højere Grad af mandig Uafhængighed. Det var ikke nødvendigt, han skulde betragtes som et Barn, der skulde bæres paa Armene, for jo længere De bar ham, desto svagere blev De, thi De betvivlede hans Dygtighed til selv at gaa. Han er simpelt hen sejlet over Oceanet for at komme foran Dem i den Verden „derovre“, ligesom De var foran ham her. De og Deres Hustru, hans Moder, gav ham en god Begyndelse, en Grundvold til Rettsfærdighed, men De har aldrig vendt Djenene bort fra ham og til sit Arbejde gik han dog tilsidst.

De vil ikke finde ham mere beskæftiget med sine Billedbøger eller andet Legetøj, som han efterlod. Gjem ikke disse Ting til at fælde Taarer over, giv dem bort til fattige Børn, og dette vil være det første Skridt til at afkaste Sorgen. Graven er ikke et Opbevaringssted for gamle Minder. Det Legetøj, som findes i den næste Verden, er ikke den Slags, som vi benytte os af her.

Hans Legeme formedes paa en saalangsom Maade, at De ikke kunde bemærke dets Vægt, indtil det havde naaet dets Udvikling. Han benyttede dette Legeme indtil Tiden kom, at han skulde forlade det og gaa videre. Han er nu beskæftiget med sit Arbejde histovre i den nye Verden. Det nye Liv tvinger ham ikke til at udghe en Strøm af Taarer, ej heller bliver han betragtet som en Nykommer, hvis

Fader maa kjøre ham omkring, fordi han ikke selv er i Stand til at gaa.

Vi have mistet Slægtninger og Venner, men vi ville aldrig finde dem i Graven eller naa dem i en Strøm af Taarer. Vi ville finde dem i Hjemmet overalt i dette forjættede Land — det tilkommende Liv. Vi ville blive velkomne af vore Venner, som ere gaaede foran os, ligesom vi modtage vore Venner i dette Liv.

I et Bærelse oven over, hvor vi skrive dette, ere tre floge smaa Børn, som ifølge vort Ønske kom til Verden. Vi elske dem højligen og ville beskytte og behandle dem med Omhed, saalænge de ere vore Gjæster, og opmuntre dem til at tænke, handle og sørge for dem selv. Hvis vi gaa foran dem ind i Anlægget, eller vi gaa tilfammen, eller de gaa først, skulle vi dog Alle mødes der. Dersom de gaa ind i det næste Liv før os, da ville de fryde og glæde sig, naar de se deres Fader komme ligesom de nu glæde sig, naar de se os komme hjem.

Vor største og bedste Arbejde staar tilbage at udføres hjisset; saaledes ogsaa med Deres Søn og alle andre Sønner. Vi vide, at Livet der er udødeligt. De Bevise, som overbevise os, maasse ikke kan overbevise Andre, men de ere tilfredsstillende for os. Vi ønske ikke at udghe Taarer, naar en Ven bliver forfremmet til et bedre Liv og en bedre Stilling. Naar han forlader dette Liv, anse vi ham for at være bedre faren end nogenfinde forhen, og i Stedet for at græde over hans gode Lykke ville vi bestræbe os for at glæde Andre ved at gjøre dem Godt, saaledes at vi, naar vi mødes igjen paa den anden Side i det nye Hjem, kunne blive modtagne af vor Søn eller Ven og ikke blive ansete som Fremmede, over hvem de skulle forbarme

fig, og som En, de skulde beklage for sin Svagheit.

Paa Mandag skulle vi forlade Hjemmet og være fraværende en Dag, paa Grund af at der er meget Arbejde for os at udrette. Vi ville ikke forlade det med Taarer og sørge over, at vi skulle være fraværende for en Tid, ej heller ville vore Børn græde, naar vi gaa, men de ville danse og fryde sig og synge ved vor Tilbagekomst. Vi overlade dem i gode Hænder, medens vi ere borte og skulle ikke vende tilbage, naar vi have naaet Halvvejen til vort Kontor, for at fortælle deres Moder eller Amme, at de maa passe paa at Børnene sidder i Vinduet og ser efter

os, og at de maa græde til vi kommer tilbage, paa det vi kunne hjælpe dem med at græde den kommende Nat. Den fattige Emigrant, som kom her, havde Tro og Mod, uagtet han havde ikke for set Amerika; han sad ikke i Bånd op til sine Dine og tvivlede paa, at dette Land eksisterede med sine smukke Hjem paa denne Side Oceanet, ej heller skulle vi.

Staa op min Ven! der er Arbejde at udføre, og vi maa begynde at udføre vor Del denne velsignede Lørdag Aften. Hvorfor er den velsignet? Fordi vi i Ugens Løb have gjort mange Hjerter glade.

Et mærkeligt Fund.

Arizona Gazette indeholder følgende Paragraf, der nok er værd at lægge Mærke til:

„En Gazette-Referent blev i Gaar af Dr. Whartson vist en Skal, paa hvilken nogle ægyptiske Skriftegn ere indgraverede. Skallen er funden paa en Mark her i Dalen og er sandsynlig bleven brugt i Oldtiden som et Spiseredskab.“

Nu bliver Spørgsmaalet, siger Des. News, hvorledes fik denne Skal disse ægyptiske Skriftegn indgraverede i sig? Dersom den Theori er rigtig, at Skallen hører hjemme i Oldtiden, maa det antages, at den, der indgraverede disse ægyptiske Skriftegn, maa have været fortrolig med disse; og har han været i Besiddelse af denne Kundskab, er det vel ikke for meget at antage, at mange af hans Samtidige have været ligesaa. Mange andre lignende Gjenstande med ægyptiske Skriftegn ere blevne fundne i denne Landstrækning, i Særdeleshed i Mexico og Arizona. Deres Antikvitet kunde ikke betvivles, da de bare tydelige Spor af at have eksisteret længe før det spanske Indfald under Cortez. Disse Kjendsgjerninger staa i nær Forbindelse med Pladerne, der bleve bragte for Dagen af Joseph Smith, hvilke indeholdt Optegnelsen over dem, der beboede Amerika i Oldtiden, i de forbedrede ægyptiske Skriftegn. Nu og da bliver der gjort Opdagelser, der bekræfte Mormons Bogs sande Oprindelse.

Ankomst og Beskikkelser. Den 9de ds. ankom følgende Missionærer fra Utah, nemlig: Jens Andersen fra Spanish Fork, John Berg fra Santaquin og Carl K. Hansen fra Fairview.

De beskikkes til at arbejde som følger: John Berg i Finland, Stockholms Konf., Jens Andersen i Kjobenhavns Konf. og C. K. Hansen i Aalborg Konf. under nævnte Konference-Præsidenters Bestyrelse.

Den 15de December 1887.

Overgangstiden.

Den nuværende Tid er bleven kaldet Overgangstiden, fordi der sker en Overgang fra en ensfoldig barnlig Tro paa Gud og et Liv herefter til en hedenst Civilisation, en saadan som man læser om i de gamle græske og romerske Rigers Kulturhistorier kun med den Forskjel, at de tilbade deres mange indbildte Guder og troede paa et Liv efter Døden, medens den saakaldte Overgangsslægt i vore Dage forkaster al Tro paa Gud og Udødeligheden.

En visnende Aand og en Ligegyldighed for det Tilkommende samt en overdreven Begjæring efter at tilfredsstille Kjødets Lyster og Begjæringer har borttaget Troen fra Menneskets Hjærte. Den sjælestyrkende Tro og det skønne Haab om Belønning for et ærbart, dydigt og gudhengivent Levnet er forsvundet fra deres Hjærter, som tilhører Overgangsslægten. Troen paa det Udødelige, som fører Menneskenes Stræben opad, som forædler Sindet og indgyder Kjærlighed til Gud og Næsten, er i den Grad aftaget, at Egentjærlighedens Stempel synes at være præget paa alle saadanne Menneskers Handlinger.

Den, som forventer at faa større Frihed og at vinde noget ved at fornægte Guds Tilværelse, bliver en Træl af sin Egentjærlighed, som sønderriver alle de Baand, som binder os til vore Medmennesker og bryder endog de ømme FAMILIEBAAND. Mange have tabt al Glæde og Lykke ved at komme ind paa en saalibrig Grund, og deres Liv er blevet bittert for dem, fordi de ingen Forestilling kunde gjøre sig om, hvad det vilde føre dem til.

Derjom man kunde skue ind i Selvmorderens Hjærte, vilde man finde, at alle de, som bringe sig selv af Dage, have i større eller mindre Grad mistet Tilliden og Troen paa Gud og paa en Tilværelse efter Døden.

Den vidt udbredte Bantro med Henjhn til Straf og Belønning for Livets Handlinger leder Menneskene til Ligegyldighed for Alt, som ikke tilfredsstiller Lysterne og Begjæringerne. Den leder til en Oplosning af alle Samfundsbaand og stifter Anarki og Forvirring. Den er grundet paa falske Grundsætninger og maa som en naturlig Følge deraf bringe de skadeligste Følger.

En kanadisk Senator har forenet sig med Kirken.

Vi optage fra Deseret News følgende Artikel:

For kort Tid siden optog vi i Deseret News et Telegram fra Victoria, Britisk-Columbia, der sagde, at en Herre ved Navn Anthony Maitland Stenhouse, Medlem af Parlamentet fra Comox Distrikt, havde taget sin Afsted, fordi han agtede at forene sig med de Sidste-Dages Hellige. Det er saa sjældent at en Mand i høj politisk og social Stilling nedlægger sin verdslige Væge og udsætter sig for Foragt ved at forene sig med et upopulært Folk og antage dets Religion, at vi ligejom betvivlede Rigtigheden af denne Beretning. Vi ere nu i Besid-

delse af et Blad fra Britisk-Columbia, som stadfæster Sandheden af denne Sag. I dets Spalter forekommer et Kopi af en Skrivelse fra Hr. Stenhouse til hans Vælgere, der begynder med følgende Ord:

„For saa Uger siden er jeg bleven kaldet til et forhadt Folks Rækker, hvis Strid er rettet mod Synd og som har udvist megen Taalmodighed i Trængsel. Jeg er derfor nødsaget til at nedlægge det høje Embede, som er mig anbetroet.“

Efter at han har udtalt sig angaaende visse lokale Spørgsmaal, som kun er af Interesse for dem, som det umiddelbart angaar, vedbliver han:

„Endskjønt jeg har ophørt at være Eders Repræsentant, saa er vort Venstabsbaand dog ikke brudt. Jeg skal betragte Eders Fremgang fra en ikke fjern Afstand i Syden, og jeg nedbeder Himlens Betsignelser over Eders Fremtid.“

I en Samtale med en Referent for »Nanaimo Free Press« angaaende dette Emne siger Hr. Stenhouse:

„Det er Sandhed, at jeg har bestemt at forene mig med Mormon-Kirken. Jeg har ikke til Hensigt at praktisere Polygami, men jeg antager det og vil forsvare det som en Lærdom og skammer mig ikke paa nogen Maade derved. Ægteskabs-Kontrakten, hvad enten indgaaet med En, To eller Flere bør holdes hellig og beskyttes under alle Omstændigheder, og Brud deraf burde straffes med haarde Straf, end der nu er bestemt for nogen anden Forbrydelse mod Kvinder. Under saadanne Forhold er jeg forvisset om, at intet andet end en kraftig religiøs Indflydelse kunde bevirke en Mand til at forøge hans ægteskabelige Ansvarlighed og paa denne Maade vilde den Forbrydelse, som de kalde det, at gjøre sig skyldig i Bigami, blive udryddet i den kristne Verden.“

»The Colonist« omtaler Hr. Stenhouse paa en hæderlig Maade, fordi han saa aabenhjærtet fremsatte sin Mening for Landets Befolkning.

Omvendelse efter Døden.

Bestyrelsen for Foreningen for den udenlandske Mission iblandt det Samfund i Amerika, som kaldes Kongregationalister, har atter haft Spørgsmaalet om Omvendelse efter Døden paa Bane. Denne Bestyrelse mødte sidste Aar i Des Moines, Iowa; dette Aar forsamledes de i Springfield, Massachusetts. Spørgsmaalet, som har været under Overvejelse, har været et Stridsæmne i længere Tid. Mange af de dygtigste Prædikanter i dette religiøse Samfund have været besvarede i deres Sind

over Muligheden af, at de, som ere døde i Uvidenhed om Frelsningsplanen, ville have Lejlighed til at blive bekendte dermed hinsides Graven.

Flere Kandidater for fremmede Missioner, hvilke vare ansete af deres Trosfæller som fromme, begavede, alvorlige og ivrige Prædikanter, ere blevne forkastede af Bestyrelsen, fordi de ikke kunde fornægte Troen paa den Lære, at der ville gives Hedningerne, som ere døde uden at høre om Kristus, en Lejlighed til at lære om ham og

saaledes udarbejde sig en Saliggjorelse i den tilkommende Verden. De udtrykte sig, at de vare villige til at forholde sig tavse angaaende dette Spørgsmaal, men dette blev ikke betragtet for at være tilstrækkeligt. De maa antage Fordommelses-Theorien med alle dens Rædsler eller blive affkaarne fra Missionstjenesten under Kongregationalisternes Begunstigelse.

Debatten om dette vigtige Spørgsmaal varede fra Onsdagen den 5te Oktober til Fredagen den 7de, paa hvilken Dag Majoritetens Mening imod en Prøvestand herefter blev vedtaget. En Resolution at undersøge Bestyrelsens Handlinger med Hensyn til Forkastelsen af Kandidaterne blev forkastet. Bestyrelsen staar saaledes fast ved den gamle Lærdom om de uomvendte Sjæles evige Fordommelse, enten de have haft en Lejlighed til at blive ombvendte til Kristus eller ikke.

Det er en frygtelig Bildfarelse at antage, at Døden ender al Haab for Syndere og tillukker al Udgang til Bys og Barmhæertighed for de Uomvendte. Der findes ikke noget i Jesu Kristi rene Evangelium, som lærer os om et saadant Endeligt. Det er frygteligt at tænke sig, at et Bæsen, der beskrives som en retfærdig Gud, vilde fordømme Millioner efter Millioner af sine Børn til evig Glendighed, fordi de ikke have troet paa en Lære, som de aldrig have været lærte, eller paa en Frelser, om hvem de aldrig have hørt; at han, som erklærer sig for at være „Herren, som er barmhærtig og naadig, langmodig og af megen Miskundhed“, skulde handle paa en saa grusom Maade som Mange, der paastaar at være hans Tjenere, foregive, kan ikke forenes med sund Fornuft.

Sfærtsild og Prøvetilstand, som undertiden antages for det samme, er

meget forskjellig i sin Betydning. Den første betyder en Renselse; den anden mener en Prøve. Den romerske Kirke lærer, at Synd kan forjones efter Døden ved Lidelse, hvilken kan forkortes ved de Levendes Bønner; derfor holde de Messer for de Døde, for hvilke de betale Penge, der er et virksomt Middel og virker endog hinsides Graven.

Det er meget besynderligt og vidner om det Mørke, i hvilket Kristendommen er indhyllet, at Landen og Bogstaven af Kristi Evangelium skulde blive saaa aldeles misforstaaet af dem, som foregive at være berettiget til at prædike det. Sekternes Lære om Dommen er ikke alene modbydelig for sund Fornuft og i Strid med Guds Retfærdighed, men Skriften, som de erklære for deres Rettefærdighed, strider udtrykkelig derimod. Den siger os, at Kristus, efter at han havde lidt for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, „gik bort og prædikede for Ulanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Barmhæertighed ventede i Noa Dage, der Arken byggedes.“ Den siger ogsaa, at „Evangelium er forkyndt for de Døde, at de vel skulde dommes for Mennesker i Kjød, men leve for Gud i Landen.“ Evangeliet skal prædikes for „al Skabningen“. „Der er ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Menneskene, ved hvilket vi skulde blive frelst end Jesu Kristi Navn.“ Hans Navn maa derfor forkyndes for Alle; thi ellers kunne de ikke blive frelst, og Ingen kan forkaste ham saalænge han ikke har været prædiktet for dem enten i dette eller det tilkommende Liv.

Gud er den samme og saaledes er ogsaa Frelsningsplanen. Den maa forkyndes for Alle, thi ellers kunne de ikke retfærdigen fordømmes, fordi de ikke have annammet den. „Den, som

dommer den ganske Jord, skulde han ikke gjøre Ret." Det er kun Taabelighed at antage, at der ikke kan bevises nogen Naade uden for denne lille Verden, og de, som paa staa saadant, ere Mænd, som ere bundne til vise Dogmar og ikke til Gud eller Jesus Kristus eller den hellige Skrift. Hverken det gamle eller det nye Testamente nægte at give dem, som ere døde i Ubvidenhed, en Lejlighed til at høre Evangeliets Lærdomme og erholde Frelse, ej heller retfærdiggjøres den frygtelige Lærdomme, at Døden bestemmer Alles evige Skjæbne og at kun de, som i dette Liv tro paa Kristus, kunne frelses fra en evig Dom.

En opløst Hedning, som tilbydes den saakaldte kristne Trosbekjendelse, vil naturligen falde paa den. Tanke: Hvorledes er det gaaet mine Forfædre, som ere døde uden denne Tro, og der, som han blev fortalt, at de Alle vare gaaede til en uendelig Fortabelse, da vilde han sandsynligvis med Gru erklære, at han ikke ønskede at tilbede et Bæsen, som synes at være saa uretfærdig og ubarmhjærtig, eller forene sig med et religiøs Samsund, som havde saa grusomme Begreber om Guddommen og om Religion. Der maa være meget Faa, som med Oprigtighed omvende sig i Hedenstabet med mindre de have tabt Agtelsen for deres Forfædre.

En berømt og populær Prædikant fra Osten, som nylig blev adspurgt af en Referent angaaende denne Gjenstand, svarede: „Bibelen siger saa lidet angaaende Hedningernes Lod, at det er vanskeligt at gjøre sig noget Begreb derom. Vi vide intet om den tilkommende Verden, uden hvad vi lære fra Bibelen, og det er meget usikkert at danne sig Begreber, som Bibelen ikke hjemler. Fem hundrede Personer

maatte hver gjøre sig en Idé og dog ikke komme nær Sandheden.“

Dette behøver den religiøse Verdens Tilstand i Dag. De have ingen levende Drøfler eller sikker Vejleder. Bibelen kan ikke forklare sin egen Mening, og den er tillige taus om mange Emner og ufuldstændig i andre. Gjætteværk er Grundvolden til meget af Nutidens Theologi. Theologerne udføre mere Gjætterier end nogen anden Klasse; Protestanterne antage, at de have Rettighed til at gjætte sig til Skriftens Mening. Præsterne betales for at gjætte, og Folket følger dem uden at tænke. Den Lære, som udelukker ny Åbenbaring og tillukker Guddommens Mund, holder dens Tilhængere i Ubished og Ubvidenhed om mange guddommelige Ting, hvilket viser sig af ovenstaaende Bemærkning af den berømte Gejstlige. Saalænge Bibelen er taus eller ubestemt i sin Udtalelse, og Menneskene have ingen Tro til, at Gud vil tale til dem, maa Mørke og Tvivl findes i en stor Udstrækning.

De Sidste-Dages Hellige have „et profetisk Ord mere stadfæstet“ ved direkte Åbenbaring fra Gud om dette saavel som andre vigtige Spørgsmaal. Formedelt disse Åbenbaringer vide vi, at Døden ikke afgjør Menneskenes Skjæbne. Jesus Kristus er Verdens Frelser, og ingen af Adams Sonner og Døtre kunne blive forløste og indgaa til Faderens og Sønnens Herlighed uden ved Tro paa ham og Lydighed til det Evangelium, han lærte. Der er kun én Vej til evigt Liv og én guddommelig Frelsningsplan, og derfor maa Alle gjøres bekjendt dermed. Hvis de ikke lære den at kjende i dette Liv, maa de høre den i det næste. En Mand taber ikke sin Intelligence, fordi den er gaaet ud af Legemet. Den kan lære, tro, omvende sig og vise Lydighed.

Retfærdigheden vil gjøre sine Fordringer og Barmhærtighed varer evindelig. Efter at Kristus havde prædiket for de Levende og befulgt Andre til at fortsætte Arbejdet, gif han, medens Legemet laa i Graven, og prædikede det samme Evangelium for de Døde. Ligesom hans Tjenere fulgte hans Fodspor i Livet, saaledes vil de ogsaa følge det, naar de forlade Legemet, og saaledes vil Evangeliet blive prædiket til al Skabningen, og Alle vil blive domte ved samme.

I Faderens Hus eller Rige er der mange Boliger. Alle vil blive „domte efter deres Gjerninger“ og efter den Lejlighed de have haft, og erholde deres Lod i de forskjelligte Sferer og Herligheder i Guds udstrakte Univers. Teorien om én Himmel og ét Helvede har sin Oprindelse fra den frafaldne Kristenhed; og den Idé, at Døden ender alle Ting; at de Omvendte og Uoplyste ikke kunne blive omvendte og oplyste, naar de have forladt Legemet, er en anden Opdigtelse af den menneskelige forskruede Indbildningskraft. Der er Ingen, som kunne blive frelst, der ikke en Gang, enten i en nær eller fjern Fremtid, vil blive frelst formedelst Midlerens Forløsning og ved virkelig at boje sine Knæ for ham og Faderen. Fortabelsens Sonner, som har syndet imod den Helligaand og som frivilligen og ugubeligen hengive sig til at benytte de Gaver til det Onde, som ere dem anbettede, ved hvilke de kunde opnaa den højeste Salighed, kunne ikke tilgives; de kunne derfor ikke blive frelste.

Endskjønt Straffen er evig i sig selv, vil den dog kun blive uddelt ifølge Retfærdighedens Fordringer. „Faa Slag“ for mindre Synder og „mange Slag“ for grovere Forbrydelser. Guds Straf er evig, fordi han er evig og har altid Straffen beredt for Overtrædere af den guddommelige Lov; men han uddeler kun en tilhørlig Del af Straffen for at haandhæve Loven og dens Bestemmelse. Hensigten med Frelsningsplanen er at herliggjøre Gud og forbedre hans Sonner og Døtre, og denne dødelige Tilværelse og Provestand er kun en af dette Værks Afvejelinger.

Sammenlign den store og herlige Mark, som aabner sig for den menneskelige Betragtning formedelst de Aabenbaringer, som lærer os disse Sandheder, med indskrænkede, uretfærdige og urigtige jesteriske Begreber, og da se hvilke der bærer Præg af at være guddommelige. Skriften indeholder intet Bevis for den Lære, som den ovennævnte Bestyrelse fastholder, og som største Deelen af de saakaldte kristne Præster klynge sig til, men er fuld af Hentydninger til det Modsatte og vidner om det evige Evangeliums frelsende Kraft, saalænge der er Rogen, som kan lade sig frelse. Den forbyder den store Sandhed, at „Jesus gav sig selv til en Gjenløsning Betaling for Alle, et Vidnesbyrd i sine belejlige Tider,“ og at hans Forløsning strækker sig til ethvert Sted, hvor der findes en Sjæl, som vil omvende sig og adlyde den evige Faders Love.

(Deseret News.)

At berove Menneskene Troen paa Gud og Udødeligheden er det samme som at fratage dem alle Livets Glæder og ubarmhærtigt at nedbryde alle Følelser for Dyd og Familiehæfte. I et Hjærte, hvor Tro paa Gud er dybt grundfæstet, kan Kjærlighed til dets Medskabninger aene blomstre og finde en sund Udvikling og Fredens, Lykens og den almene Bøns Frugt naa sin Modenhed.

Gamle Ruiner i Mexiko.

Tidens Udelæggelser og Storme har bibragt dybe Furer i Ruinerne af de prægtige Helligdomme og terrasseformede Mure, der staa som tauze og sørgelige Minder om et for længst siden forsvundet Folks mægtige Arbejder. De ere tauze og dog fortælle de med Bektalenhed om det forbigangne og paaminder os, at vi leve i Dag og i Morgen ere døde. Gaa hvor I behage gennem Canton Galiana og I ville finde thste Monumenter og træde paa Støvet af en forsvunden Race. De findes paa Bjergtoppene, iblandt de store vulkaniske Klippestykker og ved Floderne; de kunne besees i Solens Glans fra Landets Højdepunkter og nede i de dybe snoende mørke Bjergkloster; i Ravinerne, ved Naer og Floder, ved Bække og Kilder; i enhver Krog i Dalene og paa Bjærgspidene saavel som blandt de nøgne Klipper. Overalt i denne mystiske Landstrækning ser man med Forundring paa Ruiner af Stæder og større og mindre Landsbyer, hvor Slottet bortkrumler ved Siden af Hytten, medens Byggemestrene slumre under de smuldrende Ruiner. Følg de snoende Raviner, hvoraf vi kunne tælle Myriader i de ældgamle Bjerge og betragt de Tusinder af terrasseformede Mure, som en Gang indesluttede Haver paa en frugtbar Jordbund over hele denne udstrakte bjærgrige Landstrækning. Tænk paa dem og deres Bygmestre. Beregn Ruinerne's Antal og da lad os forestille os de andre's Mængde. Murene ere tilbage og have sig i nogle Tilfælde i regelmæssige Linier, den ene over den anden, fra tredive til tredfundstyve Fod i Afstand; men hvor ere deres Bygmestre? hvem vare de? naar

levede de, og hvad Tid døde de? Endstjønt disse Ruiner ere maallose, saa tale de dog med beshynderlige dæmpede Stenmer og fortælle os om de mysteriøse Skygger, som hænge over de én Gang prægtige Bygninger og med Vinranker begroede Haver, medens Stationer, fra hvilke Signaler gaves, findes paa ophøjede Punkter og forkynde om Farer, som et hadet og forfulgt Folk var underkastet. Den lille Stenbygge i Nærheden af den mere Uerfrygtindghende betegner maasse Graven af En, som faldt paa sin Post, medens han var i Udførelsen af sin Pligt meddelende den overhængende Fare til Slægt og Venner. Nede i de fredelige Dale standses uskyldige Børns Glædes Raab og Industriens Larm fra Mark og Have ved Krigsraabet, bebudende den kommende Fjende. Kvinder og Børn, de Gamle og Svage søge Skjul og Sikkerhed i de i Nærheden værende Huler, som omsluttet af høje Klipper, hvis mørke Bagge indesluttede fortryllende Braaer, og der gives kun en eneste Indgang til disse hemmelige Skjulesteder.

Disse yndige Dale hvile nu i Stillehed og Højtidelighed og er beklædt med Blomster, som voxer under Skyggen af Kirsebær-, Ceder-, Enebær- og Fyrretræerne, paa hvis Grene hænger Vin- og Humleranker blandet med den beskedne Morgenfrue. En Gang ja maasse mange Gange har disse Dale været farvet med Menneskeblod. Dødbringende Pile have været sendte fra Bjærgenes Spidser og Revner, medens Mængder med Stridsøyer, der drøpede med Blod, strede Ansigt til Ansigt i Dalen neden under forsvarende

enhver Tomme, som førte til Hulens Nabning, i hvilken Husruer og Børn sukede, græd og bad, medens Mænd, Fædre og Brødre slog Sjenden tilbage eller faldt blødende for deres frygtelige

Slag udenfor beskyttende Piles Maal, hvilke sendtes fra den hulede Mur, som dækker Nabningen af den beskyttende Hule.

(Deseret News.)

Guvernør Julicks og Selskabs Besøg blandt Mormonerne.

»Arizona Gazette« af 25de Oktbr. d. A. giver følgende Beretning om Guvernør Julicks og Selskabs Besøg til Mesa:

„Ifølge Indbydelse fra Borgerne i Mesa forlod Guvernør Julick og et Selskab, bestaaende af agtede Herrer og Damer, Prescotts tidlig Søndag Morgen for at tage en Udflugt til Mesa City, beliggende i en yndig og frugtbar Del af Dalen, hvor de ankom Kl. 10. Hele Selskabet ledsaget af nogle af Byens ledende Mænd besøgte Søndagsstolen, hvor 250 Elever vare forsamlede. Guvernøren blev af Hr. C. J. Robison af Mesa anmodet om at tale til Børnene, hvilket han gjorde paa en høist anbefalende Maade. Dommer Street talte ogsaa saa Ord til den opvoksende Slægt i Mesa. Han er en af de mest behagelige Talere i Arizona, og hans vel valgte Bemærkninger til de Smaa blev lyttet til med stor Tilfredshed af Alle, som vare nærværende. Efter at de havde besøgt Kirken og andre interessante Steder, bleve de Besøgende indbudne til at tage Middag hos Hr. Robison, hvilket venlige Tilbud

modtoges af Selskabet, og Alle vare enige om at berømme Folkets Gæstfrihed og de mange Beviser paa Fremgang, som viste sig. De kom tilbage sildig iafsted. »Gazetten« kan ikke andet end berømme Folkets Stræbsomhed og Fremgang. Medens vi paa det bestemteste modstaa Polygamiet, ere vi dog af den Mening, at Alle burde tillades religiøs og politisk Frihed. Aarhundreders Forsølgelser ved Brand paa Baalet i Kristendommens Navn var ikke i Stand til at overbevise det menneskelige Sind om, at Magten havde Retten paa sin Side. Pinebanken med alle dens Rædsler blev anvendt paa det menneskelige Legeme for at standse Protestantismens Opkomst, men til ingen Nytte. Hengivenheden til de Prineiper, som vare indprentede i det menneskelige Hjærte, var alle Tortur-Redskaber langt overlegen, og Revolutionen i den menneskelige Tænkemaade vedblev. Fri Tale, fri Presse, fri Religion og et frit Folk er den amerikanske Regjerings Motto, og maa det længe vedblive!

Dødeligheden paa Jorden er, ifølge de seneste Beregninger, 67 Mennesker i Minuttet, 97,790 i et Døgn og 35,639,835 om Aaret.

Derimod fødes der 70 i Minuttet, 100,800 i et Døgn eller 36,792,000 om Aaret. Tilvæksten i hele Jordens Folkemængde udgjor saaledes omtrent 1,100,000 Mennesker om Aaret.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1887.

Konferencer.	Missionærer fra Zion.			Søst.fer.	Børst.fer.	Bæver.	Sintoner.	Medlemmer.	Total.	Dødt.	Emigrerede.	Ibøttede.	Dødt.	Forbundne.	Konference-præsidenter.	
	Brenne.	Søst.fer.	Salsfjerds.													
Kjøbenhavn	6	3	8	29	13	26	7	354	440	108	57	17	8	W. S. Hansen.		
Aarhus	4	1	4	4	40	10	19	3	330	411	66	65	17	4	V. S. Andersen.	
Nalborg	4	1	4	2	11	7	7	3	158	193	47	65	10	2	M. Jørgensen.	
Føland	1		1		2				36	39	6	8			H. Johnson.	
Danmark	15	5	17	6	82	30	52	13	878	1083	227	195	44	14	7	
Norge:																
Christiania	8	2	8		55	31	26	9	617	748	71	54	23	7	56	H. S. Christiansen.
Stockholm	8		3	3	70	47	45	13	1158	1339	198	82	32	12	16	K. S. Nordberg.
Göteborg	7	2	7	2	34	22	31	15	463	576	122	52	13	11		N. P. Lindelöf.
Ståane	6		5	2	10	8	12	1	224	262	46	33	25	4		D. Olsson.
Sverig	21	2	15	7	114	77	88	29	1845	2177	366	167	70	27	16	
Børn og andre ikke rapporterede												205				
Totalsumma	44	9	40	13	251	138	166	51	3340	4008	664	624	137	48	79	

Dødsfald. Den 21de Oktober 1887 døde Christian Jensen i Richfield, Utah. Han var født i Maastrup, Hjørring Amt, den 8de April 1861 og emigrerede til Utah i 1883. Han blev ordineret til Salsfjerds den 30te September 1884. Hustru og et Barn begræver hans Bortgang.

Indhold.

Præsident Woodruffs Tale	81	Omvendelse efter Døden	90
Lordag Aften eller Ankomsten til den nye Verden	85	Gamle Ruiner i Mexico	94
Et mærkeligt Fund	88	Gubernør Julids og Selstabs Besøg blandt Mormonerne	95
Ankomst og Bistikkelser	88	Dødeligheden paa Jorden	95
Red. Bem.:		Statistisk Rapport	96
Dvergangstiden	89	Dødsfald	96
En kanadisk Senator har forenet sig med Kirken	89		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af H. C. Angare, Lorenzengsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording (W. Petersen).